

Ο Κυνηγός

Ο Μωσέ Γκολμέρ κοίταξε αδιάφορα τα αχνά σύννεφα που φαίνονταν να πλέουν στο ίδιο επίπεδο με αυτόν. Οι ακτίνες του ήλιου που έδυε, πέρα, μακριά στις καμπυλότητες της γήινης σφαίρας, χρύσιζαν στις κορφές των δέντρων, σβήνοντας τα χρώματα μέσα σε θαμπερούς ιριδισμούς. Δυόμισι χιλιόμετρα χαμηλότερα, στον κάμπο που απλωνόταν μέχρι εκεί πούφτανε το μάτι, η σκόνη στροβίλιζε και καταλάγιαζε με μια αέναη φαινομενικά ανακύκλωση.

Έντεκα χρόνια ο Μωσέ Γκολμέρ κυνηγούσε, έντεκα ολάκερα χρόνια περίμενε το θήραμα στο ίδιο πάντα μέρος, στον ίδιο βράχο που και τώρα πίσω του βρισκόταν, με μια αφάνταστη υπομονή.

Το σπίτι του, χτισμένο πέτρα-πέτρα από τον ίδιο, βρισκόταν τετρακόσια περίπου μέτρα ψηλότερα πάνω στο βουνό κι ανάμεσα στη χαράδρα, αόρατο σχεδόν κι απρόσβλητο από καθετί που να μπορούσε να το απειλήσει.

Ο Γκολμέρ κοίταξε ξανά με τα εξασκημένα μάτια του χαμηλά το κιτρινωπό κάμπο που κύλαγε μες στο απροσδιόριστο της άγονης γης και χανόταν στις δίνες του. Από ‘κει, απ’ αυτόν τον μισερό κάμπο ξεκινούσαν τα περισσότερα θηράματα κι ανέβαιναν το βουνό πεινασμένα κι ανελέητα, γεμάτα κίνδυνο από τα κτηνώδικα, ανικανοποίητα ένστικτα τους.

Μετά κοίταξε με ένταση και προσοχή ανάμεσα σε κάθε άνοιγμα των δέντρων, μέσα σε κάθε καμπύλη και σχισμή του εδάφους που κατηφόριζε χιλιόμετρα μπροστά του κι ανάσανε βαθιά χαλαρώνοντας τα τεντωμένα νεύρα του. Έπιασε κάθε εσωτερική δόνηση, κάθε τίναγμα του είναι του, κάθε ακαθόριστο τρεμούλιασμα που μούδιαζε τα κύτταρα κι όλα τούτα μετά από τόσα χρόνια πείρας στο κυνήγι, μετά από τόσα εκατομμύρια στιγμές αγωνιώδικης αναμονής εκεί, στο ίδιο ακριβώς σημείο περιμένοντας το θήραμα, του ‘λέγαν με την ακλόνητη ύπαρξη τους πως το θήραμα πλησίαζε, πως ήταν κάπου πολύ κοντά του πια.

Χαμογέλασε ψυχρά καθώς σκέφτηκε πως το μπλοκ των παγίδων που ‘χε τοποθετήσει εξακόσια μέτρα πιο χαμηλά δεν είχε ποσοστό επιτυχίας ούτε τριάντα στα εκατό και ήταν δεδομένο πως και τώρα δεν είχε δουλέψει, γιατί στην αντίθετη περίπτωση θα άκουγε τις γοερές κραυγές του θηράματος μες στην απόλυτη γαλήνη του ήσυχου απογεύματος.

Μελέτησε για ακόμα μια φορά τις αποστάσεις κι έψαξε τις σκιές που πάλλονταν στερεοποιώντας τα χρώματα όσο ο ήλιος έγερνε στον ορίζοντα. Οι κορφές των δέντρων κινιόνταν ανάλαφρα διατηρώντας ή φτιάχνοντας τώρα τα φυλλώματα τους κι όσο τα δέντρα βάθαιναν χαμηλότερα στην κλίση του εδάφους, πλησιάζοντας τις αρχές του κάμπου, έμοιαζαν με πανάρχαιους διάσπαρτους στύλους που όρθωναν τα ξυρισμένα μαυριδερά και νεκρά άκρα τους στον ουρανό.

Ο Μωσέ Γκολμέρ άκουσε τους πρώτους ήχους που επιβεβαίωσαν το αλάνθαστο ένστικτο του. Το θήραμα δε θάπρεπε να βρισκόταν μακρύτερα από πεντακόσια μέτρα εκεί μπροστά του. Καμπούρωσε πίσω από το βράχο κι έσφιξε με δύναμη, ανάμεσα στα σκέλια του, το αυτόματο όπλο του. Χάιδεψε από συνήθεια την κάνη του και με σίγουρες κινήσεις τράβηξε αθόρυβα την ασφάλεια.

Ανάσαινε γοργά, κοφτά, πιάνοντας κάθε ήχο που δημιουργούσε το θήραμα καθώς ανέβαινε προσεκτικά προς το μέρος του. Χαλάρωσε για μια ακόμα φορά τα νεύρα του και προσπάθησε να υπολογίσει τις δυνατότητες και την πονηριά του θηράματος.

Τα έντεκα χρόνια που κυνηγούσε τον είχαν μάθει πως έπρεπε να υπολογίζει κάθε δυνατή πιθανότητα, να προετοιμάζεται να αντιμετωπίσει κάθε απρόβλεπτη κίνηση, να αναλύει μέχρι τη τελευταία στιγμή κάθε περίπτωση που θα τον εξέθετε σε κίνδυνο' κι είχε αντιμετωπίσει τρομαχτικούς κινδύνους, αλλά όλους τους είχε ξεπεράσει, γιατί κάθε κίνηση του ήταν υπολογισμένη. Τίποτα δεν ήταν αφημένο στην τύχη' τα πάντα ήταν προσχεδιασμένα, βάσει ενός απόλυτα λογικού προγραμματισμού.

Πρώτα από όλα ήταν η θέση. Ο Άριχος που πίσω του βρισκόταν, τον έκανε αόρατο και κάλυπτε τα πλευρά του, κι από εκεί μπορούσε να εποπτεύει όλο το κατηφορικό έδαφος μέχρι τις αρχές του κάμπου. Αλλωστε τα θηράματα από εκεί έρχονταν ποτέ δεν κατέβαιναν από ψηλά.

Μετά υπήρχε το μπλοκ με τις παγίδες' κι αν το θήραμα τους ξέφευγε, ήταν σίγουρο πως θα 'φτανε εξουθενωμένο και με χαλαρωμένη την προσοχή του, ένας ζύχολος στόχος για κάθε κυνηγό, καθώς θα ξεπρόβαλε μέσα από τα δέντρα στο ακάλυπτο έδαφος.

Αλλά τα θηράματα έρχονταν από τον άγρο και νεκρό κάμπο, με κάθε κύτταρο του κορμιού τους να πάλλεται από την πείνα, με αδίστακτα ένστικτα επιβίωσης και σε μόνιμη αναζήτηση καταφυγίου, κι όλα αυτά δεν έπρεπε να φεύγουν ούτε στιγμή από το μυαλό του.

Έσφιξε τα δόντια συγκεντρώνοντας όλες τις αισθήσεις του, και τα δάχτυλα του άσπρισαν πάνω στο τέλειο αυτόματο όπλο του. Έγειρε αργά, ξαπλώνοντας πίσω και πλάγια από το βράχο, στρέφοντας ταυτόχρονα την κάνη του όπλου μπροστά του. Κοίταξε έντονα τη γραμμή που σχημάτιζε το τέλος των δέντρων, και κάθε κύτταρο, κάθε νεύρο του κορμιού του ενώθηκε με το μυαλό του.

Ο Ήλιος, κόκκινη, γιγάντια σφαίρα που πάγωνε την ψυχή του γεμάτη εφιαλτικές αναμνήσεις ενός πρόσφατου παρελθόντος, είχε αγγίξει την καμπυλότητα της Γήινης σφαίρας τόσο μακριά, όσο μπορούσαν να φωτιστούν τεράστιες κι άδειες εκτάσεις.

Το θήραμα ξεπρόβαλλε ξαφνικά, κάπου εκατόν πενήντα μέτρα χαμηλότερα από το μέρος που βρισκόταν ο Γκολμέρ. Βάδιζε τόσο αργά και προσεκτικά, που έμοιαζε να σέρνεται πάνω στο βραχώδες έδαφος. Στρεφόταν σε κάθε κατεύθυνση, λες και προσπαθούσε να μυρίσει τον κίνδυνο” αυτή άλλωστε η συγκέντρωση και προσοχή πιθανότατα θα το ‘χαν γλιτώσει από τις εκατοντάδες παγίδες που είχε τοποθετήσει ο Γκολμέρ με έντεκα χρόνια αδιάκοπης και σκληρής εργασίας.

Σήκωσε χιλιοστά το όπλο του και το ‘στρεψε κατά πάνω στο θήραμα. Με μια ανεπαίσθητη κίνηση του λαιμού του κοίταξε μέσα από τον τηλεφακό του όπλου του, μέχρι που ‘φερε τεράστιο το κεφάλι του θηράματος στο κέντρο των συγκλινουσών γραμμών.

Για μερικά δευτερόλεπτα μελέτησε με ενδιαφέρον τα χαρακτηριστικά κείνου του γεμάτου αγωνία προσώπου. Είδε τα σκοτεινά μάτια, τα μαύρα μακριά μαλλιά, το μεγάλο μέτωπο που ‘δειχνε έξυπνο και μορφωμένο άνθρωπο, και διάκρινε τις χοντρές σταγόνες ιδρώτα που κυλούσαν πάνω στο χαραγμένο, σκαμμένο κορμί που’ τρέμε από πείνα, αγωνία και κούραση, κι είδε ξανά τον τρόμο και την αβεβαιότητα για το σκοτεινό μέλλον στο πρόσωπο του άντρα. Δεν είδε καθόλου το όπλο που κρατούσε, άλλωστε δε χρειαζόταν.

Όλα τα παραπάνω έφταναν. Δεν χρειαζόταν να δει τίποτα άλλο. Πυροβόλησε...

Η σφαίρα άνοιξε στα δυο το κεφάλι του άντρα που ανέβαινε για το σπίτι του Γκολμέρ. Για μια στιγμή ο άνθρωπος του άγονου κάμπου έμεινε εντελώς ακίνητος, σα να μην είχε συμβεί τίποτε.

Και την ίδια στιγμή που το αίμα τινάζόταν σε κάθε κατεύθυνση γύρω του, την ίδια στιγμή που το άψυχο σώμα του έπεφτε μπροστά, παγιδευμένο από τη βαρύτητα, το ουρλιαχτό τινάχτηκε ξεκάθαρο, γεμάτο πόνο κι απελπισία μες στο ολοκάθαρο σούρουπο, κι άγγιξε τις κορφές των ζωντανών δέντρων ψηλά στο βουνό, μέχρι που καταλάγιασε κάτω χαμηλά, στις αρχές των καμένων από τη ραδιενέργεια μαύρων κορμών.

Ήταν κάτι που του είχε ξανασυμβεί στο παρελθόν κι όμως έχασε την ψυχραιμία του για δυο μονάχα δευτερόλεπτα' μετά ξανακόλλησε πάνω στο παγωμένο βράχο σφιχτά, αμετακίνητα, σα νάταν κι αυτός ένα αναπόσπαστο κομμάτι του, σφίγγοντας το όπλο.

Η γυναίκα και το δωδεκάχρονο περίπου αγόρι, γεννημένο ένα ή δυο χρόνια πριν τον τρίτο εφιαλτικό πόλεμο, ξεπρόβαλλαν μέσα απ' τα δέντρα τρέχοντας και χειρονομώντας απελπισμένα προς το μέρος που βρισκόταν πεσμένο το νεκρό σώμα του άντρα.

Πυροβόλησε μονάχα δυο φορές' δύο σφαίρες έφταναν, περισσότερες από αλόγιστη σπατάλη, μια και καθετί ήταν αναντικατάστατο.

Περίμενε για λίγο μες στην ολοκληρωτική σιωπή που κυλούσε δεμένη με το δειλινό, ακούγοντας το αιώνιο θρόισμα των δέντρων και μετρώντας τους γρήγορους, γεμάτους ένταση χτύπους της καρδιάς του. Σηκώθηκε και έλυσε τη ζώνη του, αποθέτοντας την μαλακά στο έδαφος, έβγαλε το σακίδιο από την πλάτη του και τ' άνοιξε βγάζοντας από μέσα τον ανιχνευτή ραδιενέργειας.

Τον ενεργοποίησε καθώς πλησίαζε τα τρία άψυχα κορμιά που κείτονταν σε αφύσικες στάσεις στο έδαφος. Ο συρτός διακοπτόμενος ήχος του μετρητή ακούστηκε καθαρά κι ο δείκτης πάνω στο καντράν σταθεροποιήθηκε σε έναν αριθμό. Η ραδιενέργεια που μόλυνε τα νεκρά σώματα δεν ήταν επικίνδυνη, αλλά αυτό δεν είχε καμιά σημασία.

Έβγαλε από το σακίδιο τα σχοινιά με τους γάντζους κι έπιασε πρώτα το σώμα του άντρα. Το έσυρε με δυσκολία πάνω στους βράχους μέχρι την κοντινή βαθιά χαράδρα. Επανέλαβε την ίδια δουλειά δυο φορές ακόμα...

Ο Μωσέ Γκολμέρ λαχανιάζοντας, ανέβαινε για το σπίτι του, τετρακόσια μέτρα ψηλότερα. Είδε μπροστά του τους στενούς, ελικοειδείς διαδρόμους που κανένα άλλο μάτι δεν μπορούσε να δει, όσο καλά εξασκημένο κι αν ήταν, κι ένιωσε περηφάνια και σιγουριά. Έξω από αυτά τα αόρατα μονοπάτια οποιαδήποτε κίνηση σήμαινε θάνατο από τις εκατοντάδες νάρκες, που σχημάτιζαν ένα αδιαπέραστο τοίχος γύρω από το σπίτι του.

Περπατώντας σίγουρα, πέρασε το πυκνό ναρκοπέδιο και κατευθύνθηκε στο πρώτο ξύλινο σπιτάκι. Ανοιξε την πόρτα και κοίταξε αφηρημένα τις κασίδες του. Χαμογέλασε αχνά καθώς σκέφτηκε πως κι αύριο θα 'διναν το λιγοστό μα πολύτιμο γάλα τους.

Έκλεισε απαλά την πόρτα και κατευθύνθηκε στο δεύτερο περιφραγμένο, ξύλινο σπιτάκι. Πέρασε μέσα κι είδε τις κότες κουρνιασμένες στα ξύλινα πλαίσια. Μάζεψε τέσσερα αυγά και τ' απόθεσε προσεκτικά στο σακίδιο του. Σκέφτηκε πως την

άλλη μέρα έπρεπε να μαζέψει τροφή για τα κουνέλια και προχώρησε για το σπίτι του.

Ανοιξε την πόρτα κι είδε τα γεμάτα αγωνία και προσμονή μάτια της γυναίκας του' μετά στράφηκε και κοίταξε τα πρόσωπα των δυο παιδιών του, που πάνω τους ήταν καθαρά αποτυπωμένα η έκπληξη και τα ερωτηματικά.

Κάθισε βαριά σε μια καρέκλα και σκούπισε τον παγωμένο ιδρώτα πάνω στο μέτωπο του. Έβγαλε τα αυγά και τ' απόθεσε μαλακά πάνω στο τραπέζι. «Τέσσερα ολόκληρα αυγά», είπε, και στο πρόσωπο του σχηματίστηκε μια γκριμάτσα που προσπαθούσε να γίνει χαμόγελο, «τέσσερα αυγά και το γάλα πρέπει να φτάσουν για αύριο. Το Σάββατο ίσως να σφάξω κι ένα κουνέλι».

Μετά χαμήλωσε τα μάτια και κοίταξε τα χέρια του που πάνω τους, τώρα, για πρώτη φορά, ξεχυνόταν ασυγκράτητα ένα αδιόρατο τρέμουλο. Με αργή, βραχνή κι άχρωμη φωνή, μίλησε ξανά.

«Πρέπει να προσέχουμε», ένωσε σφιχτά τα δάχτυλα του για να σταματήσει το τρέμουλο που ήταν φανερό πια και συνέχισε, «δεν ξέρω ίσως ήταν σκυλί, λυσσασμένο από την πείνα και τη ραδιενέργεια».

Τέλος, οι λέξεις του πέσανε πυρωμένες σα σταγόνες λάβας μες στη σιωπή του σπιτιού του, του δικού του σπιτιού.

«Δεν κατάφερα όμως τίποτα, μου ξέφυγε και ξόδεψα και τρεις πολύτιμες σφαίρες».

Ανδρέας Ντούπας